

Ірина
Славінська

#Майже Доросла

Книжка для
дівчат і про
дівчат

Ілюстрації: ЖЕНІ ОЛІЙНИК

Харків

2021

УДК 159.922.8-055.25
С47

Серія «Саморозвиток»

Ілюстрації *Жені Олійник*

Славінська І.
С47 #майже_доросла / Ірина Славінська, худ. Є. Олійник. — Х. : Віват, 2021. — 224 с. : іл. — (Серія «Саморозвиток», ISBN 978-966-942-827-1). ISBN 978-966-982-417-2

У книжках про дорослішання для дівчат бракує реальних життєвих порад: як прийняти своє тіло, домовитися про що завгодно з батьками, вибрати професію, стати впевненішою у власних силах. Книжка, яку ти тримаєш, виправить таку прикрість. По-дружньому, згадуючи власний досвід та переживання, авторка допомагає дівчатам знайти себе в цьому світі, краще його зрозуміти та навчитись активно пізнавати. Не обов'язково вміти шити чи куварити, а ось знати, як діяти у випадку аб'юзивних стосунків, як розпізнати небезпечні ситуації й правильно їх вирішувати, усвідомлювати свої права й особисті кордони — необхідно задля збереження свого фізичного та психічного здоров'я. Ти вже доросла, час озброїтись справді важливими знаннями.

УДК 159.922.8-055.25

ISBN 978-966-942-827-1 (серія)
ISBN 978-966-982-417-2

© Славінська І., 2021
© Олійник Є. С., ілюстрації, 2021
© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2021

Усім дівчатам,
які вирушили в дорогу до свого Я

Початок

Пам'ятаю, коли мені виповнилося дванадцять, я порахувала, що вісімнадцять буде аж за шість років. Тобто до «дорослого віку» треба прожити ще половину того, що я прожила. Це видавалося безкінечно довгим часом. Навіщо мені була та «дорослість»? Я думала, що дорослі дівчата можуть вільно фарбувати вії, гуляти та не слухатися батьків. Натомість сьогодні, якщо чесно, я так і не почала регулярно фарбувати вії та досі не впевнена, чи вже справді доросла. Однак точно знаю, що дорослішання й самостійність — це цікавий шлях. Ніби мандруєш, зустрічаючи дорогою добрих і злих, друзів і ворогів, знаходячи скарби та викидаючи зайве а інколи й втрачаючи щось цінне.

Пам'ятаю, у чотирнадцять мене дратувало, що ніхто не готовий говорити зі мною серйозно, зважати на мою думку. З одного боку, старші казали, що я майже доросла, тому маю давати раду з навчанням і домашніми обов'язками (особливо я не любила мити підлогу й посуд).

А чого від тебе вимагають старші?

Проте не всіх обов'язків я хотіла дотримуватися. Чи значило це, що я не прагла дорослішати та брати на себе відповідальність? Я відчувала, що маю знайти, з ким поговорити про величезні й просто космічні сумніви, що крутилися в голові. Мені пощастило мати двох чуйних вчительок: з однією ми спілкувалися на додаткових заняттях із французької мови, з іншою — на уроках зарубіжної літератури, де замість обміну листами чи повідомленнями в нас були твори за мотивами прочитаних книжок. Також мені пощастило мати добру подружку, з якою ми разом читали, слухали музику, дивилися кіно, серфили в інтернеті та грали в комп'ютерні ігри. І ще чимало сили давало навчання в музичній школі та художній студії, де небагатослівні викладачі (обое — чоловіки, що буває вкрай рідко) допомагали думати про щось нове.

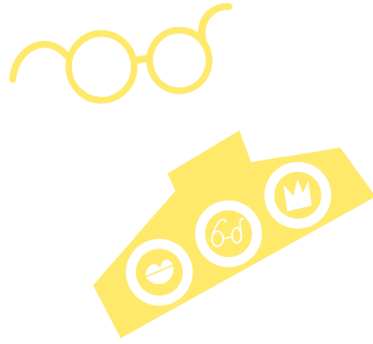
У всіх цих речах — і розвагах, і навчанні — був смак таємниці. Вони відбувалися насамперед поза школою. У мене було враження, що все складалося так, як я сама того хотіла. Без примусу, з вільним простором для особистих рішень. Пам'ятаю, колись на занятті в «художці» сама собі вирішила, що малюватиму як натюрморт поличку з баночками для води, брудними пензлями та ганчірками, якими ми ті пензлі протирали. Пам'ятаю це відчуття порушення правил: я малювала звалище робочих речей замість горщика з гіпсовими фруктами. Пам'ятаю захват від того, що вчитель цю ідею підтримав і похвалив мене за креатив. Виявилось, що бунтарство може бути корисним — і за декілька тижнів я триматиму в руках акварель, яку її досі зберігаю вдома, хоча відтоді минуло вже чимало років.

Ця книжка також може бути твоєю таємницею. У ній написані речі, які можеш залишити собі. Також тут можна писати й малювати. Якщо буде бажання, поділися книжкою та її ідеями з подругою, сестрою, мамою, бабусяю, учителькою — будь-якою іншою людиною, якій довіряєш. Якщо захочеш, сміливо зроби це. Деякі сторінки можуть надихнути на дії: допомогу іншим, допомогу собі. Певно, це видаватиметься чимось страшним. Не бійся. Іноді зміни в житті можна почати з правильної книжки.

З любов'ю та повагою — Ірина

РОЗДІЛ 1

ЩО ЗІ МНОЮ
НЕ ТАК?

Що зі мною не так?

Одного разу на уроці праці ми мали приготувати борщ. Усі дівчата об'єдналися в групи, поділили між собою інгредієнти, принесли їх на урок. Далі між моїми однокласницями виникла світоглядна дискусія, чи класти в борщ томатну пасту та квасолю. А потім одна з дівчат у моїй групі практично самостійно зварила борщ — решта тільки підготувала всі складники. Мені дісталось нарізати цибулю — дуже неприємна робота. Відтак я стояла біля столу, іноді підходила до плити й дивувалася однокласниці: схоже, вона не вперше готувала таку складну страву. Сама я такого не вміла, хіба що яєчню приготувати чи розігріти обід у мікрохвильовці. Я намагалася зрозуміти, що зі мною не так.

Одного разу мені подарували «Енциклопедію маленької принцеси». Там можна було прочитати, як пошити собі труси чи сплести купальник гачком. Дуже потрібні знання, коли в кількох зупинках від